

CANAVAR AVCISI EVANGELINE

Yazan:
JAN ELDREDGE

Resimleyen:
JOSEPH KUEFLER

Çeviren: Nevgöl Güven

Gece yarısı bir serçe camınızı tıklatırsa ölümün yakın olduğu söylenir.

Ama bu tıklatma Evangeline Clement'in sonunun habercisi değildi, en azından o gece. Serçe yalnızca bir mesaj iletmek için oradaydı, bataklık-taki komşulardan birinin bir talebini.

Serçe, ağzında katlanmış bir kâğıt parçasıyla camın önünde beklerken ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu. Tedirgin bir şekilde arkasına bakıp sonra tekrar cama vurdu.

Evangeline iç çekti. "Geldim. Geldim. Sık gaganı." Mesaj normalde kullanılan kırmızı kardinal yerine bu küçük kuşla geldiğine göre birileri çok çaresiz durumdaydı. Evangeline eskimiş ahşap masadan kalktı, defteri açtı, dersi yarım kalmıştı. Masadaki kemirgen kemikleriyle dolu kutular ve

içlerinde siyah cisimler barındıran kavanozlar gaz lambasının ışığıyla aydınlanıyordu. “Büyükanne-me kalsa,” diye mırıldandı, “ava çıkmak yerine tüm gece bu hayvan kadavraları ve parçalarını sınıflandıracağım.”

Evangeline kapıya doğru ilerlerken eskimiş selvi döşeme tahtaları gıcırdadı ama ses büyükanne-sini uyandırmadı. Büyükannesi her akşam yaptığı gibi ön odada Evangeline’in yanında oturmuş, sallanan sandalyesinde uyukluyordu. Yaralı ellerini kucağında kavuşturmuştu, bir gözü açıktı ve tene-ke çatıyı titretecek kadar yüksek sesle horluyordu.

Evangeline bir an için akıl hocasını uyandırıp gelen serçeden haberdar etmeyi düşündü ama neden uykusunu bölsündü ki? Ne de olsa hayalet ve canavar avcılığı büyükannesinde olduğu kadar onun da kanında vardı, atalarından miras kalan avcılık güçleri damarlarında dolaşıyordu. Bu habercinin getirdiği iş talebi ne olursa olsun halledebilirdi.

Camdan dışarı, bataklığın üstüne çöken sis perdesine ve ayı gölgeleyen kara bulutlara baktı. Serçenin arkasında, yoğunlaşan sisin içinde bir çift yeşil göz belirdi. Kuş daha sesini bile çıkaramadan, azı dişleri kuyruğunu yakalayarak onu pervazdan indirip sisin içine çekti.

“Hayır, hayır, hayır!” Evangeline kapıya koşup var gücüyle açtı. Verandaya fırlayıp öndeki merdivenleri inerek kurbağa ve böcek sesleriyle dolu nemli karanlığa daldı. Evden gelen ışık karanlığı yarmada pek başarılı değildi. Evangeline dişlerini ve yumruklarını sıktı. “Bırak onu Fader, pis, yoluk şeytan dölü. Bırak yoksa büyükannemi çağıracağım. İnan bana, çağırırım.”

Fader sisin içinde belirdi. Evangeline’in yanından geçip verandaya koşarken sallanan kuyruğu Evangeline’in pantolonuna sürtündü.

Kısık sesle lanetler yağdıran Evangeline de peşinden koştu. Eve dalıp kapıyı arkasından çarptı. Bütün bu gürültü büyükannesini uyandırmadı ama gerçekten acil bir durum olduğunda fısıltıya bile uyanırdı.

Ağzındaki serçeyle sırttan Fader masaya zıplayıp gaz lambasının ışığında yattı. Kuyruğuyla ahşap masaya vuruyordu.

“Haberciyi öldüreyim deme sakın.” Evangeline gözlerini kısarak dört kulaklı, pis erkek kediye baktı.

Fader da yeşil gözlerini kısıtı ve derin derin hırladı. Bir çift kulağını yatırdı, diğer çift ise hâlâ

kafasının tepesinde dikilmiş duruyor, küçük ve tüylü şeytan boynuzlarını andırıyordu.

“Fader...” diye uyardı Evangeline.

Kedi ağzını açtı ve kuş masaya düştü, hayvanın minik ayakları yamulmuştu ve tavana bakıyordu.

“Aptal kedi.”

Fader, Evangeline’in ölümcül bakışlarını umursamayarak koca patilerinden birini kaldırıp yaladı.

Evangeline serçeyi eline alıp kanayan yarası var mı diye kontrol etti. Olmadığını görünce de kuşu kamuflej desenli tişörtünün koluna sürterek üstündeki kedi salyasını sildi ve uyanması için sarstı. “Bana kalsa Fader, seni küflü pire torbası, yıllar önce timsah yemi olmuştun.”

Kedi esnedi, büyükannenin yoldaşı oluşunun onu Evangeline’in öfkesinden koruduğunu biliyor-muş gibi hiç kıpırdamadan durdu. Fare, kertenkele ve diğer küçük hayvan ölümleri getirerek yanlarında yaşamanın karşılığını da veriyordu gerçi. “*Sakla samanı gelir zamanı,*” derdi büyükanne her zaman. Sonra kadvraları şişeler, bazen parçalarına ayırıp benzer parçalarla dolu kaplara doldururdu.

“Yoldaşlar,” diye mırıldandı Evangeline. “Ne sırtıyorsun?” diye kızdı kediye. “Benim yoldaşım da her an çıkıp gelebilir. Ve o senden daha asil olacak.

Muhtemelen bir kızıl tilki veya geniş kanatlı şahin falan olur.” Ama onun bu şansıyla kerevit ya da solucan da olabilirdi. Kızgınlığı yerini çatık kaşlara bıraktı ve midesi düğümlendi. Ne olursa olsun, bir an önce ortaya çıksa iyi olacaktı. Evangeline önümüzdeki ay 13 yaşına basacaktı ve o yaşa kadar tüm canavar avcıları yoldaşlarını bulurdu. Ama doğum gününde hâlâ yoldaşından ses soluk yoksa...

Bunu şimdi düşünmek istemiyordu.

Elindeki serçe titreyerek gözlerini açtı. Evangeline onu masaya bıraktı ve Fader yerinden fırladı. Kuşun ağzındaki notu kapıp yere atladı ve yavaşça, Evangeline’in uyuyan büyükannesine doğru yürümeye başladı. Büyükanne hâlâ ev elbisesi ve iş botlarını giyyordu, acil bir talep gelirse hemen işe koyulmaya hazırdı ve bu gece biraz kestirdiği için güzelce dinlenmişti.

“Hayır, sakın!” Evangeline kedinin arkasından fırladı, kuyruğunu yakalayıp devasa bir kilise çanının ipine asılır gibi asıldı. Fader kızgın bir şekilde miyavladı ama ağzını açmamayı başardı.

“Kendi işine bak sen.” Evangeline minik mektubu kedinin ağzından çekip çıkardı, bu sırada notun köşesi yırtıldı. Elini kediye uzattı. “Kalanını tükür bakayım.”

Fader gözlerini kıza dikti ve notun kalanını yutarak Evangeline'in ulaşamayacağı bir yere gönderdi.

“Öyle olsun.” Evangeline dudaklarını büzdü. “Mesajı kendim çözebilirim nasılsa.” Evangeline yırtık pırtık notu açıp gaz lambasının önüne yayarken serçe çırpınarak kafasının tepesine kondu ve kısa, koyu renkli, dağınık saçına güzelce yerleşti.

Mektup büyükannesineydi, Evangeline'in lafı geçmiyordu. Evangeline ani, yoğun bir hayal kırıklığı hissetti ve yüzü kızardı.

O Mississippi çamur adamını patlattığında Bay Broussard'ın temiz çamaşırlarla dolu çamaşırlığına toprak ve kirli su sıçraması ya da galeri cini olayında Bayan Mercier'in verandasının çökmesine sebebiyet vermiş olma *ihtimali* bu yeni olayı kendi başına çözemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Tişörtünün aniden dar gelmeye başlayan yakasını çekiştirdi. Kilise panayırındaki o hara-el olayı kesinlikle onun suçu değildi. Büzülmüş bir kopuk elin pamuk şeker makinesinde dönüp durması ve sonra tırmanıp çıkmayı başararak arkasında pembe şeker iplikleri sürükleye sürükleye panayırda sarsakça yürümesinde çok az payı vardı. Ayrıca panayırdakiler kaçarken izdiham yaratmamış olsa o yaratığı bir an önce yakalardı, o baş belası ra-

kunun da birdenbire ortaya çıkarak yarattığı kapıp gitmeye fırsatı olmazdı. Lanetli el, eninde sonunda muhafızına geri verilmişti, yani aslında çok da zarar vermemiştir.

Evangeline nota tekrar göz attı ve ilk seferinde kendi ismini gözden kaçırmış olma ihtimaline karşın hitap kısmını tekrar okudu. Ama ismi yoktu.

Neyse, bir önemi de yoktu zaten.

Serçe sabırsızlıkla başının üstünde dans ediyordu ama Evangeline okumaya devam etti. Bayan Arseneau'nun alelacele karalayiverdiği mesaja ve bataklık cadısından hizmet talebine hızla göz gezdirdi. *Bataklık cadısı* ismi Evangeline'i rahatsız etmiyordu. Yerel halk, resmi isimleri olan *canavar avcısı* yerine, büyükannesi ve ondan öncekiler için hep bu ismi kullanmıştı.

Sayfanın sonuna geldiğinde işin özüne ulaştı.

...tam bir vahşi! Dişlerini gıcırdatıyor, bağıırıyor ve durmak bilmiyor!

Bataklık ölüm perisi. Basit bir yok etme. Evangeline başını salladı, umutlanmıştı. Bu, sonunda konseye “yürekli olduğunu” kanıtlayacağı iş olabilir. Sonra yalnızca yoldaşını bulup güç ve yetenek

testine girmek kalacaktı. Yılların emek ve kararlılığı sonunda hak ettiğini bulacaktı.

Tişörtünün altında, boynunda asılı olan kolyeye dokundu; güneşte ısınmış bir taşa dokunur gibi annesinin gümüş canavar avcısı tılsımından güç aldı. Tılsımı tişörtünün üstüne takmayı tercih ederdi ama onun değildi. Tılsımı o şekilde sergilemek şerif değilken şerif rozeti takmaya benzerdi. Ama yine de kendine güvenle hafifçe gülümsedi. Yakında konseyin tüm koşullarını karşılayacak hale gelecekti. Akıl ve beden sağlığının da yerinde olduğunu varsayarsak, ona da kendi tılsımı verilecekti. O zaman kendinden hiç şüphede olmayacaktı. Başkaları da öyle...

Bayan Arseneau'nun notuna tekrar göz attı. Elini annesinin gümüş tılsımından ayırmadan notun son satırını okudu.

Bir de...

Ama mesaj burada son buluyordu. Bayan Arseneau'nun mesajının kalanı Fader'ın sindirim sistemindeydi.

Eksik bilgi herhangi bir şey olabilir. Belki de Bayan Arseneau her zaman hizmet karşılığı

ödeme olarak takas ettiği ünlü turtalarından birini yaptığından bahsediyordu. Muhtemelen tatlı patatesli turtaydı. Ama tereyağlı, ağızda dağılan, taze pekan cevizleriyle dolu, tatlı, akışkan içli pekan cevizli turta... çok daha güzel olurdu. Bu ihtimal karşısında bile Evangeline'in ağzı sulandı.

Serçe yine kafasında sabırsızca kıpırdandı. Evangeline kapıya gidip başını dışarı uzattı ve minik haberci uçup gitti. Kuş geceye karışırken Fader kuyruğunu sallayıp dudaklarını yalayarak pencereden onu izledi.

Evangeline tıka basa dolu kitaplığın yanından geçerek odadaki yüksek kitaplıklardan birinin önünde durdu. Raflarını dolduran şişe ve kavanozlarda parmaklarını gezdirdi. *Toz haline getirilmiş böcekler, kurutulmuş balık gözleri, keçi sakalı, paslı tabut çivileri...* “İşte buradasın.” Kurutulmuş siyah sicim parçaları gibi görünen bir şeyle dolu eski mayonez kavanozunu eline aldı. Kavanozun etiketinde *yeşil kertenkele kuyrukları* yazıyordu. “Bundan bol bol var.” Şöminenin önüne kıvrılıp yatan Fader'a bir bakış attı. “*Tamamen* işe yaramaz değilsin sanırım.” Kurutulmuş kuyruklardan birini aldı, ayağını sallayarak sağ botunu çıkardı ve avının iyi geçmesi için

kuyruğu botun içine koydu. Botu geri giydi ve şans getirmesi için bileğine mavi boncuklu bir bileklik taktı.

Odada koşuşturarak çekmece ve dolaplardan başka eşyalar topladı, gerekli aletleri deri omuz çantasına doldurdu: gümüş çanlar, ardıç dalları, bir şişe kutsal su, bir torba tuz, eski bir demir anahtar, bayat ekmek kabuğu. Av bıçağını sol uyluğuna bağladı ve büyükannesinin şapkalı kırmızı pelerinini giydi. Kendi kırmızı pelerini, hatta kendi kapüşonlu hırkası bile kirli çamaşır yığınının derinliklerindeydi.

Büyükannesinin hep yaptığı gibi masaya bir not bıraktı. Büyükannesi ona hep hatırlatmalar yazardı: *Evangeline, gece iyi uyumak için bu keçi boynuzunu yastığının altına koy. Veya: Dirseğindeki siğile sürmen için bir şişe su kurbağası idrarı.* Daha bu sabah banyodaki aynada, bir haftadır geçmeyen baş ağrısı için buzlukta inek gübresi lapası olduğunu söyleyen bir not bulmuştu.

Evangeline duvarda asılı olan gaz lambalarından birini alıp dışarı çıktı ve büyükannesini korumak için verandanın ahşabına tebeşirle bir koruma büyüğü çizdi. Evin duvarlarına asılmış çobanpüskülü ve at nallarının yanı sıra paspasın altındaki